

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.317 van 30 januari 2013
in de zaak A. 204.019/XIV-34.061**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 74.921 van 10 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8333 van 11 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt naar eigen zeggen op 11 januari 2008 België binnen en verklaart zich op 3 februari 2011 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 november 2011 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 10 februari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/76 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging op.

Hij citeert artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar nieuwe stukken kan aanvoeren indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat het nieuwe stuk niet eerder kon worden gemeld, dat het steun vindt in het dossier en dat het determinerend is voor de vraag of het beroep al dan niet gegrond is.

Volgens de verzoeker kan de verwerende partij onmogelijk aantonen dat zij haar nota “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 17 augustus 2010 en geactualiseerd op 24 augustus 2011 niet eerder in de procedure kon bijbrengen, met name op de datum van de aanvankelijk bestreden beslissing of op de datum van het opstellen van de nota met opmerkingen, 16 december 2011. De verwerende partij kon dat stuk derhalve niet op ontvankelijke wijze ter terechtzitting neerleggen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had het niet in zijn beoordeling mogen betrekken en er niet het belangrijkste deel van zijn arrest op mogen steunen.

De verzoeker acht ook het recht van verdediging geschonden omdat hij nooit de kans heeft gekregen op dit stuk te reageren. Ook zonder verzet van de verzoeker ter terechtzitting, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het nieuwe stuk te aanvaarden en toe te passen zonder de verzoeker in staat te stellen er dienstig op te reageren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had de zaak tegensprekelijk kunnen uitstellen dan wel een tussenarrest met heropening der debatten kunnen uitspreken om de verzoeker de kans te geven de veiligheidsnota te bestuderen. Eventueel had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing kunnen vernietigen om de verwerende partij toe te laten een nieuw onderzoek te voeren en een nieuwe beslissing te nemen op basis van de meest recente gegevens.

Daarenboven acht de verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de subsidiaire beschermingsstatus hem wordt geweigerd louter op basis van de nieuwe veiligheidsnota en dit met miskennis van het recht van verdediging.

De verzoeker besluit dat de kwestieuze veiligheidsnota determinerend was voor de eindbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat hij dit motief aanvecht en dat het middel dus de cassatie van het bestreden arrest verantwoordt.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de devolutieve werking van het beroep de aanvraag in haar geheel moet onderzoeken en rekening moet houden met de feitelijke omstandigheden, ook de eventuele nieuwe. Als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die nieuwe gegevens niet in aanmerking neemt, moet hij de reden daarvoor in zijn arrest opnemen. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet heeft de verwerende partij het recht om nieuwe stukken over te maken.

Reeds in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt uitgebreid gewezen op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in Kabul. Die informatie van 17 augustus 2010, met update van 20 januari 2011, werd aan het administratief dossier toegevoegd. Op de terechtzitting van 18 januari 2012 heeft de verwerende partij een update van 24 augustus 2011 bij dat document neergelegd. Het gaat niet om een nieuwe nota waarin de veiligheidssituatie volledig anders wordt geëvalueerd, vermits de update geen ander licht op de veiligheidssituatie in de regio werpt en het besluit van de aanvankelijk bestreden beslissing slechts wordt bevestigd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen appreciatiebevoegdheid betreffende het al dan niet in overweging nemen van nieuwe stukken en hij moet een eventuele weigering in zijn arrest motiveren.

Wat betreft de voorgehouden schending van het recht van verdediging, stond niets de verzoeker in de weg om zijn standpunt en reactie op de kwestieuze update ter terechtzitting te doen gelden. De verzoeker en zijn raadsman konden ter terechtzitting mondeling repliceren en vragen dat hun opmerkingen zouden worden geacteerd. De verzoeker toont niet aan dat zij die mogelijkheid niet zouden hebben gehad. Het recht van verdediging vereist volgens de verwerende partij niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn motieven om de aanvraag af te wijzen vooraf ter kennis van de betrokkene zou brengen en uit niets blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen feitelijke elementen zou hebben onderzocht die niet uit het administratief dossier, het rechtsplegingsdossier of de debatten zouden blijken. Ten slotte behoort het tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een zaak uit te

stellen of ze te vernietigen en ze voor verder onderzoek terug te sturen naar de verwerende partij.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en voegt hij toe dat enerzijds de verwerende partij nalatig is geweest door de update betreffende de veiligheidssituatie niet eerder in de zaak te brengen, anderzijds het recht van verdediging, de gelijke behandeling van de partijen en het recht op een contradictoir debat werden geschonden door de verzoeker niet toe te laten zich voor te bereiden op het ter terechtzitting voorgelegd nieuw stuk. De uitspraak dat de zaak niet kan worden uitgesteld omdat de veiligheidssituatie niet is gewijzigd, is een uitspraak ten gronde vooraleer de zaak in beraad is genomen en vooraleer de verzoeker het stuk op tegenspraak kon beoordelen.

Beoordeling

7.1. Artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”.

Vermits in het derde lid sprake is van “de partijen” in het meervoud, kan ook de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nieuwe gegevens aanvoeren, waarbij zij aannemelijk moet maken dat zij die nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

7.2. In punt 2.2 van het bestreden arrest wordt vermeld dat de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter terechtzitting “een nieuw rapport (...) over de veiligheidstoestand in Afghanistan en in de stad Kaboel van 24 augustus 2011” neerlegt. In punt 2.3 wordt aangaande de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus het volgende overwogen:

“De Raad stelt vast dat er voor burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport van 24 augustus 2011 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanvallen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afgaanse en internationale patrouilles. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

(...)”.

7.3. Voor het onderzoek van verzoekers vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op hetgeen hij noemt “een nieuw rapport over de veiligheidstoestand in Afghanistan en in de stad Kaboel van 24 augustus 2011”. Zelfs al zou het, zoals de verwerende partij thans voorhoudt, om een update van een eerder rapport van 17 augustus 2010 met hetzelfde besluit gaan, het rapport van 24 augustus 2011 is het enige waarop het bestreden arrest voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus is gesteund. Dat rapport dateert dus van voordat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen en a fortiori van voordat de verwerende partij haar nota met opmerkingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe om zich uit te spreken over de vraag of uit de beide rapporten, het oorspronkelijke en de update, tot dezelfde evaluatie van de veiligheidstoestand in Afghanistan en in de stad Kaboel moet worden besloten.

Artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet houdt overeenkomstig de lezing die het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 aan heeft gegeven in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht is om de hem voorgelegde nieuwe gegevens te onderzoeken. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuw gegeven niet in aanmerking neemt, moet hij de reden daarvoor opgeven en die reden moet uit zijn arrest blijken. Dit neemt niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig het derde lid van de voornoemde bepaling een nieuw gegeven slechts in aanmerking mag nemen indien de partij die het nieuwe gegeven voorlegt aannemelijk maakt dat zij het nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich enkel op een ter terechtzitting van 18 januari 2012 neergelegd rapport van 24 augustus 2011 steunt om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, zonder dat de verwerende partij heeft aangegeven waarom dat stuk niet eerder, hetzij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, hetzij bij het indienen van de nota met opmerkingen, kon worden meegedeeld en zonder enige motivering dienaangaande in het bestreden arrest, is artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het enige middel is in die mate gegrond, hetgeen tot de vernietiging van het bestreden arrest leidt, doch enkel wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 74.921 van 10 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen